

[Aksel Møller.]

historie. Sagen er jo nemlig den, at det, som vi ønsker, og det, som vil kunne stabilisere dansk politik udadtil og indadtil, det var, om vi kunne løfte udenrigs- og forsvarspolitikken op over indenrigspolitiske spekulationer. Vi har prøvet; vi har været loyale overfor denne tanke; vi er loyale overfor den den dag i dag. Vi har nøjedes med at advare den højtærede statsminister imod at misbruge forsvaret i sine forhandlinger med de radikale. Vi har også sagt, at advarsler kan det ikke blive ved, hvis den politik fortsætter. Det står til den højtærede statsminister, om forsvarspolitikken og udenrigspolitikken skal løftes op over den indenrigspolitiske kamp. Det kan godt være, han kommer til at savne et skjold i sin indenrigspolitik, men det, som er det afgørende, er, at der til gengæld ikke vil kunne tænkes nogen regering her i landet, som ikke vil være enig med den største del af oppositionen om at føre den udenrigs- og forsvarspolitik, som den højtærede statsminister indledte, da han i sin tid førte os ind i Atlantpagten. Det er det politiske mål, som må tilstræbes, hvis vi ikke skal blive ved med i dette land at se vore ideelle bestræbelser blive knust under det, jeg forleden antydede med ordet byttepenge.

Se, den loyalitet, som vi har vist i alt, hvad vi har foretaget overfor forsvaret, og i alt, hvad vi har sagt overfor den høje regering, når det drejede sig om udenrigspolitik, den vil vi ikke have misbrugt; og det er et misbrug, hvis man af os forlanger, at vi af hensyn til vor loyalitetsfølelse skulle antage os den høje regerings politik og støtte den så langt, at vi ville blive medansvarlige for en økonomisk politik under en politisk ledelse, som vi ingen tillid har til.

Alligevel har vi altså i udenrigs- og forsvarspolitik gengældt ondt med godt. Det var svidende ondt, da den højtærede statsministers parti i sin tid begyndte at rette angreb mod den forrige udenrigsminister. Det var svidende ondt, da den højtærede statsministers parti sidste sommer efter aprilvalget ville unddrage den daværende regering enhver støtte i udenrigs- og forsvarspolitik, som vi heller ikke kunne få radikal støtte til. Og hvis vor nyere tidsregning på udenrigspolitikken og forsvarspolitikken område begyndte ved den 9.

april 1940, så var det i fjor i maj måned at synden kom til verden, da den daværende ordfører for socialdemokratiet bragte udenrigs- og forsvarspolitikken ind i den indenrigspolitiske kamp.

Det er med beklagelse, at jeg har sagt det så alvorligt. Jeg mener, at når man har været udsat for et forsøg på at gøre de konservative folkeparti ansvarligt for, at regeringen nu for at opretholde sit liv har indgået et forsvarsforlig med de radikale, er det bedre, at det bliver fuldstændig klart, hvornår man begyndte at dyrke indenrigspolitiske kartofler på forsvarspolitikken bekostning. Hvis vi nu gengældte ondt med værre, havde vi den mulighed blot at vælge nøjagtig den samme udvej, som den nuværende højtærede udenrigsminister på sit partis vegne anbefalede at følge i 1953. Men den høje regering mener naturligvis at være på sikker grund, når den regner med, at der skal en meget, meget stærk belastning til, før vi på disse områder svigter den politik, som vi tror på, og derfor kommer der altså ikke nogen udladning ved denne lejlighed. Når den engang kommer, så kan den højtærede statsminister være overbevist om, at så kommer den, fordi han er gået videre ad den vej, han gik i september måned.

Den redegørelse, som den højtærede forsvarsminister har givet i dag, viser, at den aftale, regeringen har måttet indgå med de radikale, har meget uheldige følger for effektiviteten af Danmarks forsvar. Jeg lyttede opmærksomt til talen, og når man skræller alt det bort, som kun er taget med for at føre krigen over i fjendens lejr — for det må indrømmes, at den højtærede forsvarsminister gjorde hæderlige forsøg på at anvende modangrebets taktik — bliver der tilbage et levende indtryk af, at det forlig, han har måttet indgå med de radikale, set fra hans synspunkt og set fra et forsvarspolitisk synspunkt, er rigtig dårligt.

Jeg stillede ved debattens begyndelse spørgsmålet om, hvorvidt den højtærede forsvarsminister politisk kunne holde til alt det, der er sket på hans område, og jeg må sige, at efter at have hørt hans svar forstår jeg ærlig talt ikke, at han vil blive i den stilling, han har. Når man indgår et sådant forlig, må forudsætningerne da være, at